

מסורת הש"ס

(א) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ב) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ג) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ד) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ה) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ו) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ז) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ח) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (ט) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו). (י) ג' (ג' ט. תוספתא פ"ו).

שני נזירים פרק שמיני נזיר

גמ' וסני עלה ומגלה ארבע סגולות. נזירות מועטת משלשים לשלשים ונזירות מרובה משנה לשנה: סגולת ראשונה מביא לזרין. דהיינו ציפוי מזרע שכתוב בהן ולקח למטהר שמי לפרים חיות טהורות: ומטאת העוף. דקרבן טומאה דנזיר: עולת כהמה. דקרבן טהרה דנזירות: ממה נפשך אי ודאי מזרע הוא ולא טמא. במת הילך הא דקא מייתי ליפורים זו היא חובתו ומטאת העוף דקרבן טומאה (א) וזכור הוא ספק וזולת לקבורה משום דילמא לאו טמא ממ הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזרע הוא ועדיין אינו רחוי לתגלחת טהרה דנזירות: ולגלחו (ב) בתוך שבעה. כמשפט של מוחלט שקופר שבעה ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא לאו מוחלט. ולא טמא הוא והי נזיר טהור ורממנא אמר מער לא יעבור על ראשו: וואי לאו מזרע ודאי הוא ולא טמא מס הוא. אלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי לא חישינן דאכראי קא מיתעבדי ואי משום חטאת העוף לא קאולא לקבורה ועולת כהמה דקמייתי היא חובתו: והא קבעי ליפורי אשם. מזרע בתגלחת שניה ואשם מזרע ודאי מעבד כחילתו כדקיימא לן (א) הניא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע סגולות אמאי לא תני ליה אשם: הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומפני. דלאמרי. בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

ס.

ה"ג תגלחת ראשונה מביא צפוי. לספק מוחלט אחת שמוטה ואחת משולחת ומטאת העוף לספק נזיר טמא ועולת כהמה לספק נזיר טהור ועולת העוף ללא אימתי כדן נזיר טמא ק"ל ושמא מספק לא הנזירות וכן קרין לומר דשלמים דנזיר טהור לא הנזירות שלל הנזירות

עין משפט ור מוצה

יב א ב מ"י פ"י מהל' נזירות הל"א: ג ב מ"י ט"ז ט"ז ד ה ו ו י"ט כ"מ:

הגהות התוספות

- 1. ר"מ קשא"ק. 2. ג' ז"ל לאו משום נזיר טמא. וי"ב כ"י. ומחית יעלה עד ימחיל למת. מחק. 3. ג' ז"ל יבא דשמה. 4. ג' ז"ל כדמפרש. 5. ג' ז"ל חיות. 6. ג' ז"ל שלשים ושמנה. 7. ג' ז"ל ושמנה. 8. ג' ז"ל למזירות טומאה. 9. חיות אחד מחק. 10. ג' ז"ל ושמנה. 11. ג' ז"ל נזירות טהרה שלשים ושמנה. 12. ג' ז"ל ושמנה. 13. ג' ז"ל ושמנה. 14. ג' ז"ל יגלה בתגלחת שניה.

פ"י הרא"ש

אמרת. כמו אמר מר: ר"ש היא דאמר כ"י התעורבות ובפי בתרא נדבה דמזירות אשם וכתבי ומתני בשלמים ולא חיישי על מה שפסעט זמן אכילתו ומביא קרישם לבית הפסול: היא חרא לספק ספור ותרא לספק טומאתו. פי חטאת העוף עולתה שניה היי לספק סוף ימי ספורו וזו תגלחת שלישיית חור' וי' ספק ימי טומאתו.

פ"י הרא"ש

ממה נפשך אי ודאי מזרע הוא ולא טמא הוא וזכור הוא ספק וזולת לקבורה משום דילמא לאו טמא ממ הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזרע הוא ועדיין אינו רחוי לתגלחת טהרה דנזירות: ולגלחו בתוך שבעה. כמשפט של מוחלט שקופר שבעה ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא לאו מוחלט. ולא טמא הוא והי נזיר טהור ורממנא אמר מער לא יעבור על ראשו: וואי לאו מזרע ודאי הוא ולא טמא מס הוא. אלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי לא חישינן דאכראי קא מיתעבדי ואי משום חטאת העוף לא קאולא לקבורה ועולת כהמה דקמייתי היא חובתו: והא קבעי ליפורי אשם. מזרע בתגלחת שניה ואשם מזרע ודאי מעבד כחילתו כדקיימא לן (א) הניא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע סגולות אמאי לא תני ליה אשם: הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומפני. דלאמרי. בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

גמ' וסני עלה ומגלה ארבע סגולות.

נזירות מועטת משלשים לשלשים ונזירות מרובה משנה לשנה: סגולת ראשונה מביא לזרין. דהיינו ציפוי מזרע שכתוב בהן ולקח למטהר שמי לפרים חיות טהורות: ומטאת העוף. דקרבן טומאה דנזיר: עולת כהמה. דקרבן טהרה דנזירות: ממה נפשך אי ודאי מזרע הוא ולא טמא. במת הילך הא דקא מייתי ליפורים זו היא חובתו ומטאת העוף דקרבן טומאה (א) וזכור הוא ספק וזולת לקבורה משום דילמא לאו טמא ממ הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזרע הוא ועדיין אינו רחוי לתגלחת טהרה דנזירות: ולגלחו (ב) בתוך שבעה. כמשפט של מוחלט שקופר שבעה ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא לאו מוחלט. ולא טמא הוא והי נזיר טהור ורממנא אמר מער לא יעבור על ראשו: וואי לאו מזרע ודאי הוא ולא טמא מס הוא. אלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי לא חישינן דאכראי קא מיתעבדי ואי משום חטאת העוף לא קאולא לקבורה ועולת כהמה דקמייתי היא חובתו: והא קבעי ליפורי אשם. מזרע בתגלחת שניה ואשם מזרע ודאי מעבד כחילתו כדקיימא לן (א) הניא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע סגולות אמאי לא תני ליה אשם: הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומפני. דלאמרי. בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

תורה אור השלם

- 1. כל ימי נזיר נזיר חזר לא יעבר על ראשו עד מלאת הקמח אשר יזר ק"ה קרש יהיה גזל פרע שער ראשו: כדבר ר' ה

נפחת הריב"ן

(א) דקרבן טומאה נזירות היי נפקטי' היא ולא אפשר להקריבה ועולה דקמייתי קריבה נדבה: (ב) כ"י חטאת כ"י וזו לאו מזרע ודאי היא אלא טמא ממ הוא הלכך היא חטאת העוף דקמייתי וזו היא חובתו ולגלחו ועולת כהמה דקמייתי היא חובתו: והא קבעי ליפורי אשם. מזרע בתגלחת שניה ואשם מזרע ודאי מעבד כחילתו כדקיימא לן (א) הניא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע סגולות אמאי לא תני ליה אשם: הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומפני. דלאמרי. בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

גליון הש"ס

גמ' ומטאת העוף בו לקבורה. פי סוף מסורה נחמתי:

אש מזרע הוא זה אשמו זה לוגו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בלפון ומתן כהונת הכא נמי מייתי גמ' מזרע ודאי: סגולת ב' ושלישים לפרים חיות אינו לזרין. להביא שכר הביא בתגלחת ראשונה: מאי אית לך למימר דמביעא ליה לאחרי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ומגלחת ראשונה עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספורו וזכור להביא קרבן מזרע להביא הוא דאמר דליימי חטאת העוף (ב) בתגלחת שניה ובתגלחת שלישיית חזא לספק חלוטו ומדא לספק טומאה דנזירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא ומטאת העוף עולה לימי ספורו. וא"ת והא כחטאת כהמה הוא דמחייב ולא כחטאת העוף אי לאו דליהו עני (ד) לפי שאין חטאת כהמה בזה על הספק (ה) לפי שאינה נאכלת והיא לא כחטאת שנתכפרה בעליה ומיחסר לאחרי לפי שאין מביאין קדשים לבית הפסול תקון ורנן שיהא כותב כל נקביו לאחריים והו עני ומביא חטאת העוף הכאה על הספק כדאמר ר' מ' שאמר הריני נזיר (ועיל דף טו.) אע"פ שאינה נאכלת וה"ג תני עלה בתוספתא (פ"ו ה"א) כדרייתא (א) ומפשינן לה נמי הכי בפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.) גבי שני מזרעים שנתערבו קרבניהם וכו' ואי אמרת דמוחלט וטמא הוא ושמי בתגלחת הראשונה עולת לו לתגלחת חלוטו ימי ספורו הילך בתגלחת שניה מיכני ליה לאחרי חטאת העוף בנקוס חטאת כהמה שהיה מחייב להביא ואיך חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלישיית תיהא לספק טומאה ועולת כהמה שכו וזכור תיהו נדבה ואיכא נמי למימר דילמא לאו מזרע הוא אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דנזיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לך מביא עולת כהמה מביא חובתו ומטאת כספק ובתגלחת רביעית מביא קרבן טהרה (א) חטאת כהמה ועולה ושלימים וממתי: ואם

ממה נפשך אי ודאי מזרע הוא ולא טמא הוא וזכור הוא ספק וזולת לקבורה משום דילמא לאו טמא ממ הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזרע הוא ועדיין אינו רחוי לתגלחת טהרה דנזירות: ולגלחו בתוך שבעה. כמשפט של מוחלט שקופר שבעה ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא לאו מוחלט. ולא טמא הוא והי נזיר טהור ורממנא אמר מער לא יעבור על ראשו: וואי לאו מזרע ודאי הוא ולא טמא מס הוא. אלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי לא חישינן דאכראי קא מיתעבדי ואי משום חטאת העוף לא קאולא לקבורה ועולת כהמה דקמייתי היא חובתו: והא קבעי ליפורי אשם. מזרע בתגלחת שניה ואשם מזרע ודאי מעבד כחילתו כדקיימא לן (א) הניא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע סגולות אמאי לא תני ליה אשם: הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומפני. דלאמרי. בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

מוחלט ספק טמא ודאי אוכל בקדשים אחר שאשם

ושבעה ימים ושותה יין ויטמא אפרים אחר שבעים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלט לא יגלה שום תגלחת כי אם לסוף ז' אחר הואה שלישי ח' ומגלה בשביעי ובשמיני מביא קרבן חטאת העוף (א) ונזירות טומאה הוא מוחלט (א) וזכור הוא ספק וזולת לקבורה משום דילמא לאו טמא ממ הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזרע הוא ועדיין אינו רחוי לתגלחת טהרה דנזירות: ולגלחו בתוך שבעה. כמשפט של מוחלט שקופר שבעה ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא לאו מוחלט. ולא טמא הוא והי נזיר טהור ורממנא אמר מער לא יעבור על ראשו: וואי לאו מזרע ודאי הוא ולא טמא מס הוא. אלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי לא חישינן דאכראי קא מיתעבדי ואי משום חטאת העוף לא קאולא לקבורה ועולת כהמה דקמייתי היא חובתו: והא קבעי ליפורי אשם. מזרע בתגלחת שניה ואשם מזרע ודאי מעבד כחילתו כדקיימא לן (א) הניא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע סגולות אמאי לא תני ליה אשם: הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומפני. דלאמרי. בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר